

עים. אשר להאבסת תחמיץ כמזון גם עיקרי (ללא ירק טרי במשך כל השנה), קשה בשלב זה להגיע למסקנות. בניסיון שהוזכר, תגובת הפרות היתה כ-5,000 ליטר בממוצע, והשאלה היא אם בפרות גבוהות תגובה תתקבלנה תוצאות דומות. יש רופאים ובוקרים החוששים מהשפעה שלילית על הפוריות בעקב הזנה חדגורנית כזו של מספוא גם.

סוכם להטיל על ד"ר י. אייל, י. דג, ב. לב

ד"ר נוימרק לעבד:

א. הנחיות מעשיות לגבי שימוש בתחמיצים דגניים חורפיים אלה;

ב. דרכים לבחינת בעיות ההתעברות, וההשפעה על הגבתן של פרות גבוהות תגובה.

ג. לבחון את הבעיות של האבסת תחמיצים אלה כמזון גם בלבד במשך שנה תמימה.

בנימין לב

שה"מ האגף לבע"ח

מכתב למערכת

חמאה, כי חמאה ודבש יאכל כל הנותר בקרב הארץ" (פסוקים 21, 22).

הבהמות, אמנם יניבו חלב רב, אך לא יהיה למי לספק אותו משום שלא יהיו אז אנשים משלנו בארץ, ולכן — מגדולי הבקר עצמם יהיו נאלצים לאכל את כל תוצרתם. הם יאכלו חמאה ודבש, אך אכילת "מעדנים" אלה לא תשמש הוכחה לאושר ולשפע, אלא לשעת צרה בישראל.

ולא רק באנשי-הבקר יפגע האסון, גם בכורמים וכו' — לא יהיו עוד גפנים, "כי שמיר ושית תהיה כל הארץ..."

היוצא מזה שפרק זה והפסוק הנ"ל אינו מבשר טובות כלל וכלל.

שלכם, בכבוד רב

רחל

(מוצאי מכפרי-יחזקאל)

לעורך, "משק הבקר והחלב" שלום רב!

אני קוראת את החוברות בעיון רב ונהנית מאוד מכל הכתוב בהן, אולם יש ברצוני להעיר משהו בענין הפסוק שבשער החוברת.

הפסוק הנ"ל הועתק מספר ישעיהו, פרק ז', ואין הוא מוצא-חן בעיני בגלל אי-ההתאמה שבין תוכנו והנסיבה, בה נאמר פסוק זה.

אם נפתח את ספר ישעיהו ונעיין בכל הכתוב בפרק הנ"ל, ניווכח שלא מדובר בו על ימות-המשיח ועל בשורות טובות, על שלום ועל שפע — שאפשר, כאילו, להסיק מתוכנו של הפסוק הנ"ל. פרק זה מלא נבואות מרות ולא משמחות כלל. הרקע להשמעת אותו פסוק היה קודר למדי, כפי שמשמע מהתיאור דלהלן: "והיה ביום ההוא, יחיה איש עגלת בקר ושתי צאן. והיה מרוב עשות חלב יאכל

רחל היקרה!

תודה רבה לך על מכתבך היפה וההערות החשובות לפסוק הנ"ל. עם הופעת החוברות הראשונות של "משק הבקר והחלב", לפני כ-15 שנה, העיר לנו אחד הקוראים אותה הערה; ואנו שמחים על כך שהקוראים מתעניינים לא רק במה שכתוב בפנים החוברת, אלא גם בשער, בסיסמאות ובתמונות.

ובכל זאת המשכנו בהבאת הפסוק הנ"ל, ואסביר לך למה עשינו זאת. תסלחי על הערה קלה: איני יודע בת כמה שנים היית אז, כשהחלו להופיע חוברותינו; ואם כבר היה ידוע לך אז (לפי גילך) המצב בייצור המזונות בארץ בשנים ההן, ובייחוד — המצב המייאש ממש בהספקת "כוס החלב" (ולא רק החמאה!). "בימים ההם" היינו "מייצרים" חלב מאבקה שקיבלנו מארה"ב; ואם רצינו להוסיף מעט שומן ל"לבני" יות" למיניהן ולגבינות, היינו מתיכים חמאה אמריקאית לתכלית זו; ואם רצה משהו למרוח את פת-לחמו בחמאה — הרי שוב נאלץ להיזדקק למתנת החמאה של "דוד סאם".

ובכן, תביני איפוא שהפסוק הנ"ל — בפירושו המילולי — שימש לנו סיטמא לדירבון הבוקרים בייצור החלב עד — "והיה מרוב עשות חלב יאכל..." איש ישראל גם חמאה מתוצרתו הוא.

כיום, כבר הגענו כמעט לצרה ממש מרוב עשות חמאה, ואף "מרוב עשות חלב"; ומתקבל על הדעת שאפשר לוותר על הפסוק הנ"ל מכל הבהינות. אנו מתכננים כותרת חדשה לשער החוברת, ונביע תקווה שהיא תעלה חן לפניך, כלומר — שגם עטיפת החוברת תזכה ליחס של חיבה מצידך.

ואיתך הסליחה שהרשיתי לעצמי לצמצם במקצת את מכתבך, תוך הקפדה על הבאת העיקר.

בכבוד רב ובתודה רבה

י. עצמון